

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **C. A.**, zastoupeného advokátem JUDr. Františkem Grznárem se sídlem nám. Republiky 108, 346 01 Horšovský Týn, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2003, sp. zn. 59 Az 479/2003,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Plzni, kterým byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 10. 2002, č. j. OAM-10918/VL-16-C10-2001, o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR.

Stěžovatel v kasační stížnosti především tvrdí, že předmětnou žalobu psal dne 27. 11. 2002, a to na formulář, který mu dala k vyplnění v azylovém táboře úřednice, která jej rovněž poučila o tom, jak má tento formulář vyplnit, avšak bez přítomnosti tlumočníka. Stěžovatel sice připouští, že „žaloba byla málo obsažná“, nicméně popírá, že by obdržel výzvu předsedy senátu k odstranění vad této žaloby. Stěžovatel uvádí, že v Moldavsku absolvoval vysokou školu, je bezúhonný a protože v Moldavsku vládne bývalá komunistická

nomenklatura na zažitých totalitních principech, stěžovatel odmítl absolvovat vojenskou službu z důvodu svého politického přesvědčení. V závěru kasační stížnosti stěžovatel sděluje své obavy z návratu do Moldavska, přičemž zdůrazňuje, že si osvojil češtinu a adaptoval se na zdejší podmínky.

Proto navrhuje napadené usnesení Krajského soudu v Plzni zrušit a přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, neboť prý azylové řízení ještě nebylo ukončeno a soud neměl v době rozhodování k dispozici např. příslušné zprávy ministerstva zahraničí USA nebo mezinárodních organizací k situaci na úseku lidských práv v Moldávii.

Ministerstvo vnitra (dále jen „účastník“) ve svém vyjádření považuje kasační stížnost za zmateční a odmítá tvrzení, že by jeho pracovníci neúspěšným žadatelům o azyl předkládali formuláře žalob.

Proto Ministerstvo vnitra navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Plzni v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného soudního a správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 8. 11. 2001. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 4. 9. 2002 vyplývá, že stěžovatel opustil Moldavsko v prosinci 2000, a to proto, že měl dluh, vzniklý tím, že mu někdo ukradl firemní auto, ve kterém měl doklady a věci jeho nadřízený (bývalý náčelník kontrarozvědky K.) S. a ten po stěžovateli jako odškodnění požadoval částku 2 000 USD, přičemž stěžovatel mu zaplatil pouze 700 USD. Kromě toho byl stěžovatel na vysoké škole vůdcem hnutí sympatizujícího s Národní frontou a v této souvislosti byl pozván představiteli komunistů, kteří jej vyzvali, aby agitoval pro jejich stranu a nikoliv pro Národní frontu. Stěžovatel se rovněž zúčastnil několika demonstrací, nicméně v této souvislosti neměl žádné problémy. Bezprostředním důvodem odchodu do ČR byl inzerát v novinách, nabízející zprostředkování práce v ČR, přičemž stěžovatel předpokládal, že v ČR bude pracovat půl roku, splatí dluhy a vrátí se do Moldavska.

Na základě těchto informací Ministerstvo vnitra dospělo ve shora citovaném rozhodnutí k závěru, že stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, z které by bylo možno usuzovat na existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu (§ 12 zákona č. 325/1999 Sb.), neboť důvodem odchodu z Moldavska bylo údajné ohrožení stěžovatele ze strany jeho bývalého nadřízeného, přičemž se ani nepokusil využít možnosti ochrany prostřednictvím policie či jiných orgánů a organizací. Stěžovatel navíc pobýval v ČR nelegálně již od roku 2000 a o azyl požádal až za situace, kdy se důvodně obával vyhoštění.

Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním (ve skutečnosti žalobou) ze dne 27. 11. 2002, v němž však pouze uvedl, že žádá o přezkoumání svého případu z důvodu „nesouhlasu s prvním rozhodnutím.“

Krajský soud v Plzni napadeným usnesením tuto žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když konstatoval, že jednou z podmínek řízení je řádná žaloba. Žaloba neobsahující žádný žalobní bod je ve lhůtě pro podání žaloby odstranitelným nedostatkem

podmínky řízení, avšak po marném uplynutí této lhůty se stává neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Proto také v daném případě, kdy lhůta pro podání žaloby skončila dne 28. 11. 2002, předseda senátu stěžovatele nevyzýval k doplnění žaloby o žalobní body, a protože v řízení nebylo možno pokračovat pro nedostatek podmínky řízení, krajský soud žalobu odmítl.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvod, obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť kasační stížnost podal z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Protože Nejvyšší správní soud je zásadně vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a jelikož ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zaměřil se v dalším toliko na posouzení zákonnosti procesního postupu krajského soudu, neboť v této fázi řízení mu již nepřísluší – ze shora uvedených důvodů - meritorně se zabývat důvodností žádosti stěžovatele o udělení azylu.

V tomto směru Nejvyšší správní soud především vychází z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatele žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatel tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnil. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz 2. věta ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť – takto široce pojímaná – povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že se Krajský soud v Plzni napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž jej předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení. Stěžovatel se proto v tomto směru mýlí, když uvádí, že výzva předsedy soudu mu nebyla doručena, ačkoliv § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. toto doručení předpokládá.

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud - toliko pro úplnost - k tvrzením stěžovatele o tom, že předmětnou žalobu napsal na formulář, který obdržel od úřednice, a že nebyl přítomen tlumočník, uvádí, že tato žaloba není napsána na formuláři, nýbrž na čistém bílém papíře formátu A4 a že sám stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že rozumí a mluví česky.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu,

se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. 10. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu